

รายการอ้างอิง

หนังสือ

โกวิทย์ พวงงาม. (2542). การปกครองท้องถิ่นไทย : หลักการและมติใหม่ในอนาคต.

กรุงเทพฯ: มูลนิธิส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544). แผนปฏิบัติการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ.

กรุงเทพฯ: บริษัท อัลซ่า จำกัด.

จริญญา เจริญสุกใส. (2544). แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง. (2526). การระดมประชาชนเพื่อการพัฒนาชนบท. กรุงเทพฯ: _____ .

นเรศ สงเคราะห์สุข. (2538). รายงานวิจัยเรื่อง การเปลี่ยนแปลงของชุมชนชาวเขาเผ่า

ปกากะญอ ในด้านระบบการผลิต ระบบคุณค่า และระบบความสัมพันธ์ในมิติ
ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ศึกษากรณี: ชุมชนห้วยไม้ดำ ห้วยบุลึง อำเภอเมือง
จังหวัดแม่ฮ่องสอน. เชียงใหม่: ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิชาการ

ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

ปรีชา แดงโรจน์. (2544). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ผู้ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: บริษัท ไฟว์

แอนด์ ไฟว์ พรินติ้ง จำกัด.

พจนานวนศรี. (2546). คู่มือจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน. กรุงเทพฯ: โครงการท่องเที่ยวเพื่อชีวิต และธรรมชาติ.

พระราชวรมนี. (2539). การพัฒนาที่ยั่งยืน. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโกลด์ คิมทอง

สถาบันดำรงราชานุภาพ. (2543). การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กรุงเทพฯ: แอล.ที.เพรส. จำกัด.

สินธุ์ สโรบล. (2546). การท่องเที่ยวโดยชุมชน : แนวคิดและประสบการณ์พื้นที่ภาคเหนือ. เชียงใหม่: โครงการวิจัยและพัฒนาเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. (2546). ทฤษฎีและกลยุทธ์การพัฒนาสังคม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อนุช อภาภิรมย์. (2545). การพัฒนาอย่างยั่งยืน : คำตอบอยู่ในความหลากหลาย. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสื่อเพื่อการพัฒนา.

อภิชาติ ทองอยู่. (2527). ทศนะว่าด้วยวัฒนธรรมกับชุมชน : ทางเลือกใหม่ของการพัฒนา. กรุงเทพฯ: สำนักเลขาธิการ สภาคาทอลิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา.

วิทยานิพนธ์

กนกวรรณ ดุงศรีแก้ว. (2549). การจัดการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน : ศึกษาเฉพาะกรณีบ้านวังน้ำมอก อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมศาสตร์.

ณัฐกานต์ ชาญเวช. (2549). แนวทางการออกแบบ และบริหารจัดการพื้นที่ชุมชนประมงทะเลภาคตะวันออกของประเทศไทย เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ยั่งยืน. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง.

ดวงใจ หล่อธนวิชัย. (2550). รัฐ ทูน ชุมชน กับการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างไทยกับญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, วิทยาลัยสหวิทยาการ, สาขาสหวิทยาการ.

ปวีณา งามประภาสม. (2550). บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบล ต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ : กรณีศึกษา เปรียบเทียบองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยแก้ว กิ่งอำเภอแม่สอน จังหวัดเชียงใหม่ และองค์การบริหารส่วนตำบลบางเจ้าฉ่า อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง. วิทยานิพนธ์พัฒนาชุมชนมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

พรพรรณ เปล่งปลั่ง. (2548). การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษาตลาดน้ำตลิ่งชัน. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

พระมหาสุทิตย์ อบอุ่น. (2541). การศึกษาศักยภาพของชุมชนท้องถิ่น ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ศึกษาเฉพาะกรณี : เส้นทางสายลำน้ำกก. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์.

เพ็ญศิริ พันพา. (2545). ระบบบุญนิยม : การพัฒนากองทุนสวัสดิการชุมชน เพื่อการพึ่งตนเอง ศึกษาเฉพาะกรณีสาธารณโภคศิรีชะอโคก ชุมชนศรีชะอโคก จังหวัดศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์พัฒนาชุมชนมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์.

งอกงาม เอี่ยมศรีปลั่ง. (2549). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดนนทบุรี ภายใต้การจัดการและการมีส่วนร่วมของประชาชน. สารนิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สาขาวิชาการวางแผนและจัดการท่องเที่ยว.

ภาคภูมิ สีนุชก. (2547). ผลกระทบจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ต่อรายได้และการจ้างงานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : กรณีศึกษาโดยใช้แบบจำลองปัจจัยการผลิต-ผลผลิตภาค. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะเศรษฐศาสตร์.

ศมา ณ ระนอง. (2545). การจัดการด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชนท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์พัฒนาชุมชนมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์.

ศจีรัตน์ เจตนารธรรมจิต. (2546). กระบวนการพัฒนาโดยประชาชน : กรณีศึกษา หมู่ 8 ตำบลบางแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, สำนักบัณฑิตอาสาสมัคร, สาขาชนบทศึกษาและการพัฒนา.

สิรินยา วัฒนสุขชัย. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าบ้าน กับผู้มาเยือน : กรณีศึกษาหมู่บ้านท่องเที่ยวปลายโพงพาง อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา.

สุจิริต ขวัญทอง. (2545). การศึกษาการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในโครงการเศรษฐกิจชุมชนพึ่งตนเอง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์พัฒนาชุมชนมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์.

สุนิสา ฉันท์รัตนโยธิน. (2546). ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชน : กรณีศึกษาหมู่บ้าน
ดอยปุย ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา.

สุธาทิพย์ โพธิ์ศรี. (2549). มาตรการทางกฎหมายในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.
วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะนิติศาสตร์

เอกสารอื่นๆ

ประจักษ์ หัวใจเพชร. (2549). แหล่งท่องเที่ยวการเกษตรเชิงอนุรักษ์บ้านฝิ่งท่า หมู่ 5 ตำบล
วังก้ง อ.ปราณบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์. เอกสารไม่ตีพิมพ์.

ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียน. (ม.ป.ป.). หมู่บ้านอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า และสิ่งแวดล้อมเพื่อ
การเกษตร. เอกสารไม่ตีพิมพ์.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

สถาบันการท่องเที่ยวโดยชุมชน. (2551). สืบค้นเมื่อ กรกฎาคม 2551, การท่องเที่ยวโดย
ชุมชน. จาก <http://www.cbt-i.org/travel.php>

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2551). สืบค้นเมื่อ กรกฎาคม 2551, Tourism Statistics in
Thailand 1998-2007. จาก http://www2.tat.or.th/stat/web/static_index.php